

По-нататък. „Светинята на римската империя възкръсва в спомените на римляните, оживените събрания на знатните граждани и народа стават СРЕД РАЗВАЛИНИТЕ НА КАПИТОЛИЯ (! – А. Ф.)... После, по времето на Бенцо, Григорий VII и Хеласий II римляните пак идват в същия този Капитолий, когато предстоят бурни избори на префекти, когато съгласието на народа е необходимо, за да изберат Каликст II или се налага да призват римляните на война. ПРЕФЕКТЪТ НА ГРАДА МОЖЕ ДА Е ИМАЛ СВОИ СТАИ И В КАПИТОЛИЯ (спял е под открито небе? – А. Ф.), тъй като префектът, назначен от Хенрих IV... е живеел там. А и съдебните дела са се разглеждали в двореца, разположен в Капитолия“ [196], т. 4, с. 391.

И прочее в същия дух. Трупат се странни и дори нелепи твърдения. Но „странните“ твърдения възникват, защото съвременният историк е убеден, че всичко „антично“ е изчезнало отдавна.

Можем ли да си представим – дори само като хипотеза, че всички тези събрания, съвещения, избори, спорове, обсъждане на документи и местата, в които са ги пазели, вземането на отговорни държавни решения, подписването на официални бумажки и т.н. са ставали върху купчина развалини, обрасли с бурени, а не в специално подготвени помещения, построени именно за тези цели, при това – построени именно през онова средновековно време. Били са разрушени, но доста по-късно. През италианския Рим от XIV–XVI в. са минали предостатъчно „разрушителни вълни“.

Мъглата на Скалигеровата традиция обвива Ф. Грегоровиус толкова плътно, а той – ще повторим пак, е един от най-сериозните, „най-подкованите“ учени в областта на римската история и средновековието, че Ф. Грегоровиус продължава разказа си, без да усеща колко нелепа е описаната от него картина и доколко противоречи на елементарния здрав разум.

Той пише: „ДОКАТО СЕДЕЛИ НА ПАДНАЛИ КОЛОНИ или под сводовете на държавния архив СРЕД СЧУПЕНИ СТАТУИ И ТАБЕЛИ С НАДПИСИ, капитолийският монах, алчният консул, невежият сенатор, ЗАГЛЕДАНИ В ТЕЗИ РАЗВАЛИНИ, са могли да се усетят смаяни и да се потопят в размисли за обратите на съдбата“ [196], т. 4, с. 391–392.

Без да забелязва комичната невероятност на подобни законодателни събрания, провеждани по времето на папите, претендирали за световно господство, Ф. Грегоровиус продължава: „Сенаторите с високи митри и бракачени мантии, събрали се на КАПИТОЛИЙСКИТЕ РАЗВАЛИНИ, са имали само смътна представа за това, че навремето държавните мъже са обявявали законите тук, а ораторите са произнасяли речи... Няма присмех по-ужасен от този, който Рим е преживял!... СРЕД МРАМОРНИТЕ КАНАРИ (ще добавим и заседаващите сенатори – А. Ф.) ПАСАТ КОЗИ СТАДА, заради